

PACZUSKI
TAUDUL

PRZEKRÓJ PODATKOWY

27.05.2019 r.

WYBÓR ORZECZEŃ SĄDÓW ADMINISTRACYJNYCH ORAZ TSUE:

SPIS TREŚCI

Kwalifikacja na gruncie VAT czynności polegających na udostępnianiu kart paliwowych oraz negocjowaniu, finansowaniu i rozliczaniu nabywania paliwa z wykorzystaniem tych kart, wyrok TSUE z 15 maja 2019 r., sygn. C-235/18	3
Zakres sukcesji generalnej w kontekście zwolnienia odsetkowego wynikającego z regulacji art. 21 ust. 3 w zw. z ust. 4 ustawy CIT, wyrok NSA z 17 maja 2019 r., sygn. II FSK 1546/17	3
Kwestia liczenia terminu wynikającego z art. 86 ust. 13 ustawy VAT w świetle zasady zaufania do organów podatkowych, wyrok NSA z 17 maja 2019 r., sygn. I FSK 591/17	3
Organizowanie konkursu w celu zmotywowania sprzedawców do zwiększenia poziomu sprzedaży nie spełnia przesłanek uznania za konkurs w rozumieniu art. 30 ust. 1 pkt 2 ustawy PIT, wyrok NSA z 15 maja 2019 r., sygn. II FSK 1402/17	4
Przepis art. 11 ust. 1 ustawy PCC w brzmieniu obowiązującym do końca 2015 r. nie przewidywał możliwości zwrotu PCC w sytuacji niepokrycia udziałów w spółce z o.o. i w rezultacie niemożności zarejestrowania spółki w KRS, wyrok NSA z 15 maja 2019 r., sygn. II FSK 1769/17	4

Kwalifikacja na gruncie VAT czynności polegających na udostępnianiu kart paliwowych oraz negocjowaniu, finansowaniu i rozliczaniu nabywania paliwa z wykorzystaniem tych kart, wyrok TSUE z 15 maja 2019 r., sygn. C-235/18

Artykuł 135 ust. 1 lit. b Dyrektywy VAT należy interpretować w ten sposób, że w okolicznościach takich jak te rozpatrywane w postępowaniu głównym, udostępnienie kart paliwowych przez spółkę dominującą swoim spółkom zależnym, umożliwiające tym ostatnim zaopatrzenie w paliwo pojazdów, których transport zapewniają, może zostać uznane za usługę udzielenia kredytu zwolnioną z VAT w rozumieniu tego przepisu.

Zakres sukcesji generalnej w kontekście zwolnienia odsetkowego wynikającego z regulacji art. 21 ust. 3 w zw. z ust. 4 ustawy CIT, wyrok NSA z 17 maja 2019 r., sygn. II FSK 1546/17

Przejęcie spółek w trybie przewidzianym w przepisach prawa handlowego, w tym art. 492 § 1 pkt 1 Kodeksu spółek handlowych, oznacza w sferze praw i obowiązków podatkowych, że wszystkie te prawa i obowiązki trwają nadal. Sytuacja prawna po połączeniu jest w tej sferze taka sama, jak przed połączeniem.

Powyższe prowadzi do wniosku, że wskutek przejęcia spółki (posiadającej udziały w spółce luksemburskiej) przez inną spółkę, spółka przejmująca będzie kontynuowała okres nieprzerwanego posiadania udziałów w zagranicznej spółce. Upływ dwuletniego okresu

posiadania tych udziałów, o którym mowa w art. 21 ust. 4 ustawy CIT, po dokonany połączeniu obydwu spółek, nie będzie mieć wpływu na zwolnienie wypłaconych odsetek z podatku u źródła w Polsce, wskutek czego spółka przejmująca nie będzie miała żadnych obowiązków jako płatnik.

Kwestia liczenia terminu wynikającego z art. 86 ust. 13 ustawy VAT w świetle zasady zaufania do organów podatkowych, wyrok NSA z 17 maja 2019 r., sygn. I FSK 591/17

1) Zgodnie z art. 86 ust. 13 ustawy VAT początek terminu 5 letniego liczy się od początku roku, w którym powstało prawo do obniżenia kwoty podatku należnego.

Prawo do obniżenia kwoty podatku należnego powstaje z dniem zaistnienia zdarzenia, które rodzi obowiązek podatkowy. Należy odróżnić moment powstania prawa do obniżenia od momentu realizacji tego prawa. Błędne jest utożsamianie tych dwóch momentów. Zatem błędne jest twierdzenie, że termin ten liczyć należy od momentu złożenia deklaracji podatkowej.

2) W sytuacji, gdy organy podatkowe jednolicie przyjmowały, że dana transakcja dokonywana przez gminy nie podlega w ogóle przepisom ustawy VAT, a następnie to stanowisko organów uległo zmianie, odmowa gminie prawa do odliczenia podatku naliczonego z uwagi na spóźnione (o kilka miesięcy) złożenie korekty deklaracji VAT dotyczącej tych transakcji należy uznać za naruszenie zasady zaufania do organów podatkowych.

Organizowanie konkursu w celu zmotywowania sprzedawców do zwiększenia poziomu sprzedaży nie spełnia przesłanek uznania za konkurs w rozumieniu art. 30 ust. 1 pkt 2 ustawy PIT, wyrok NSA z 15 maja 2019 r., sygn. II FSK 1402/17

Nie można uznać za konkurs w rozumieniu art. 30 ust. 1 pkt 2 ustawy PIT przedsięwzięcia, w którym za zwycięzcę uznaje się każdego uczestnika, który osiągnie w danym przedziale czasu określoną wartość obrotów z tytułu sprzedaży towarów oferowanych przez organizatora.

W sytuacji, gdy nagrody otrzymają wszystkie osoby, które uzyskają poziom sprzedaży określony w regulaminie konkursu, brak jest istotnego elementu konkursu, jakim jest wyłonienie najlepszego uczestnika, bądź najlepszych uczestników.

Teoretycznie może dojść również do sytuacji, gdy wszyscy uczestnicy osiągną określony w regulaminie poziom sprzedaży i wszyscy będą „wygranymi”, czy „zwycięzcami”, co również eliminuje istotny składnik konkursu jakim jest rywalizacja. W takim przypadku, nagrody uzyskiwane przez uczestników przedsięwzięcia nie stanowią nagród w konkursie, lecz są nagrodami związanymi z osiągnięciem określonego pułapu sprzedaży towarów spółki w zorganizowanej przez spółkę akcji sprzedażowej, czyli będą stanowiły dla wszystkich element stymulacji do osiągnięcia założonego i znanego z góry wyniku sprzedaży. Innymi słowy, będą one motywować nie do współzawodnictwa pomiędzy uczestnikami, a do osiągnięcia założonego przez spółkę i znanego wszystkim sprzedawcom jednego rezultatu.

A zatem, organizowanie konkursu w celu zmotywowania sprzedawców do zwiększenia poziomu sprzedaży nie spełnia przesłanek uznania za konkurs w rozumieniu art. 30 ust. 1 pkt 2 ustawy PIT. Tym samym, należności wypłacane w ramach takiego przedsięwzięcia nie stanowią wygranej w konkursie opodatkowanej zryczałtowanym 10% podatkiem

dochodowym, lecz przychody z działalności gospodarczej (w przypadku osób prowadzących działalność gospodarczą).

Przepis art. 11 ust. 1 ustawy PCC w brzmieniu obowiązującym do końca 2015 r. nie przewidywał możliwości zwrotu PCC w sytuacji niepokrycia udziałów w spółce z o.o. i w rezultacie niemożności zarejestrowania spółki w KRS, wyrok NSA z 15 maja 2019 r., sygn. II FSK 1769/17

Przepis art. 11 ust. 1 ustawy PCC w brzmieniu obowiązującym do końca 2015 r. nie przewidywał możliwości zwrotu podatku w sytuacji niepokrycia udziałów w spółce i w rezultacie niemożności zarejestrowania spółki w KRS. Taka możliwość pojawiła się po nowelizacji ustawy PCC z 1 stycznia 2016 r., w momencie wprowadzenia pkt 3a do art. 11 ust. 1 ustawy PCC. Przepis przejściowy art. 50 ust. 2 ustawy o zmianie ustawy o samorządzie gminnym oraz niektórych innych ustaw, nowelizującej m.in. art. 11 ust. 1 ustawy PCC z 1 stycznia 2016 r., wskazywał, że do opodatkowania czynności cywilnoprawnych, z tytułu których obowiązek podatkowy powstał na podstawie ustawy PCC przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, stosuje się przepisy dotychczasowe.

Jeśli moment powstania obowiązku podatkowego wyznacza data zawarcia umowy spółki, a umowa ta została zawarta w 2015 r., czyli przed dniem wejścia w życie znowelizowanego przepisu, to należy do niej stosować przepisy w brzmieniu obowiązującym w 2015 r.

Ponadto, nie ma żadnych racjonalnych powodów, aby ograniczać „opodatkowanie czynności cywilnoprawnych”, o którym mowa w przepisach przejściowych ustawy nowelizującej, wyłącznie do wymiaru zobowiązania podatkowego. Kwestia opodatkowania danej czynności obejmuje nie tylko ustalenie wysokości zobowiązania podatkowego, ale także kwestie poboru tego podatku, jak również jego zwrot. W związku z tym, nie było żadnych podstaw prawnych, aby zastosować art. 11 ust. 1 pkt 3a ustawy PCC, obowiązujący od 2016 r. do umowy spółki zawartej w 2015 r.

WYBÓR INTERPRETACJI PODATKOWYCH

SPIS TREŚCI

- Regulowanie zobowiązań wobec kontrahenta na rachunek bankowy faktora należy traktować jako zapłatę bezpośrednio kontrahentowi będącemu wystawcą faktury, co uprawnia do wnioskowania o przyspieszony zwrot różnicy podatku na podstawie art. 87 ust. 6 ustawy VAT,** interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 9 maja 2019 r., sygn. 0112-KDIL1-1.4012.80.2019.2.AK 6
- Przesłanki zaliczenia do kosztów podatkowych „podatku u źródła” zapłaconego z własnych środków spółki,** interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 8 maja 2019 r., sygn. 0111-KDIB2-1.4010.62.2019.1.MJ 6
- Koszt wynagrodzenia należnego usługodawcy z tytułu korzystania z oprogramowania do zarządzania prawami do programów i utrzymanie tego oprogramowania nie jest objęty zakresem art. 15e ust. 11 ustawy CIT,** interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 8 maja 2019 r., sygn. 0111-KDIB1-1.4010.90.2019.2.BS 7
- Wyłączenie z podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne kwoty odprawy wypłaconej zarządzającemu w związku z rozwiązaniem umowy o świadczenie usług zarządzania,** decyzja Oddziału ZUS w Lublinie z 19 kwietnia 2019 r., sygn. DI/200000/43/406/2019 7

Regulowanie zobowiązań wobec kontrahenta na rachunek bankowy faktora należy traktować jako zapłatę bezpośrednio kontrahentowi będącemu wystawcą faktury, co uprawnia do wnioskowania o przyspieszony zwrot różnicy podatku na podstawie art. 87 ust. 6 ustawy VAT, interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 9 maja 2019 r., sygn. 0112-KDIL1-1.4012.80.2019.2.AK

Analizując art. 87 ust. 6 pkt 1 ustawy VAT należy stwierdzić, iż nie stawia on ograniczenia jeśli chodzi o adresata zapłaty należności, jedynie zastrzeżenie to wymóg, aby należności zostały w całości zapłacone za pośrednictwem rachunku bankowego podatnika w banku mającym siedzibę na terytorium kraju albo rachunku podatnika w spółdzielczej kasie oszczędnościowo-kredytowej, której jest członkiem, wskazanego w zgłoszeniu identyfikacyjnym, o którym mowa w odrębnych przepisach.

W związku z powyższym, nie ma żadnych przeszkód prawnych do uznania, że zapłata należności na rachunek faktora jest uregulowaniem tych należności wobec wystawcy faktury. Przez uregulowanie należności należy bowiem rozumieć jakiegokolwiek zwolnienie z długu. W ostatecznym rozrachunku wystawca faktury jest zaspokojony w całości.

Zatem, wnioskodawczyni płacąca za otrzymane od swojego kontrahenta faktury faktorowi, uzyskuje prawo do ubiegania się o wcześniejszy zwrot różnicy podatku VAT, bowiem spełnia przesłanki warunkujące otrzymanie tego zwrotu, wynikające z art. 87 ust. 6 ustawy VAT.

Reasumując, regulowanie zobowiązań wobec kontrahentanarachunekbankowyfaktora należy traktować jako zapłatę bezpośrednio kontrahentowi będącemu wystawcą faktury, co uprawnia do wnioskowania o przyspieszony zwrot różnicy podatku na podstawie art. 87 ust. 6 ustawy VAT.

Przesłanki zaliczenia do kosztów podatkowych „podatku u źródła” zapłaconego z własnych środków spółki, interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 8 maja 2019 r., sygn. 0111-KDIB2-1.4010.62.2019.1.MJ

Wydatki w postaci zapłaconego przez spółkę z własnych środków „podatku u źródła”, wynikające z postanowień umów zawieranych z kontrahentami lub bez wyraźnego nałożenia na spółkę takiego obowiązku w umowie, spełniające jednak przesłanki z art. 15 ust. 1 ustawy CIT, w sytuacji gdy kwota, która potrącona jest z majątku spółki nie zostaje jej w żaden sposób zwrócona, spółka będzie mogła zaliczyć do kosztów uzyskania przychodów.

Analogiczne stanowisko należy zająć w przypadku odprowadzenia podatku u źródła w sytuacji, gdy obowiązek ten będzie istniał niezależnie od innych okoliczności, tj. w razie wypłaty danemu kontrahentowi należności, której kwota przekracza sumę 2 mln zł w roku podatkowych, a kontrahent nie wyrazi zgody na potrącenie z jego należności podatku u źródła powyżej wskazanej kwoty.

Mając na uwadze powyższe należy podkreślić, że zaliczanie do kosztów kwoty „podatku u źródła” w przypadku, gdy w umowie nie została zawarta klauzula ubруттовienia lub gdy strony nie zawarły szczegółowej umowy w powyższym zakresie, nie powinno następować automatycznie, lecz powinno mieć uzasadnienie w świetle ogólnych przesłanek zaliczania wydatków do kosztów uzyskania przychodów. Sama niemożność uzyskania certyfikatu rezydencji od beneficjentów płatności lub brak możliwości uzyskania od kontrahentów dokumentów, umożliwiających ubieganie się o zwrot podatku, nie stanowią z automatu wystarczających przesłanek, aby zaliczać „podatek u źródła” do kosztów podatkowych.

Koszt wynagrodzenia należnego usługodawcy z tytułu korzystania z oprogramowania do zarządzania prawami do programów i utrzymanie tego oprogramowania nie jest objęty zakresem art. 15e ust. 11 ustawy CIT, interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 8 maja 2019 r., sygn. 0111-KDIB1-1.4010.90.2019.2.BS

Koszty wynagrodzenia należnego usługodawcy z tytułu korzystania z oprogramowania do zarządzania prawami do programów i utrzymania tego oprogramowania należy rozpoznać jako koszty ogólne, służące działalności spółki, ponoszone bez związku z konkretną usługą. Nabywanym przez spółkę licencjom, chociaż niewątpliwie związanym w jakimś stopniu ze świadczeniem usług, nie można przypisać bezpośredniego wpływu na ich świadczenie.

Powyższe wydatki (koszty) nie przekładają się wprost (w sposób bezpośredni) na świadczenie usług, są ponoszone przez spółkę bez uchwytne ścisłego związku z konkretnymi usługami. W ponoszonym koszcie nie można doszukać się bezpośredniego związku ze świadczonymi usługami, a tylko w takim przypadku możliwe jest zastosowanie art. 15e ust. 11 pkt 1 ustawy CIT.

W opisanej powyżej sytuacji, związek ponoszonych kosztów ze świadczonymi usługami ma charakter pośredni, bowiem koszt nabywanych usług nie jest bezpośrednio ujmowany w kalkulacji wartości abonamentu, koszty oprogramowania do zarządzania programami i transmisjami, są ponoszone przez spółkę, by umożliwić jej budowanie oferty abonamentowej dla swoich abonentów, a wynagrodzenie usługodawcy zgodnie

z przedmiotową umową zostało określone jako kwota stała, zatem należy uznać, iż wydatki te stanowią koszty ogólne służące działalności podatnika, ponoszone bez związku z konkretnym towarem lub usługą. Trudno uznać, iż obiektywnie kształtują cenę konkretnych usług świadczonych przez spółkę. Zatem, nie można uznać, iż są „inkorporowane” w konkretnych, jednoznacznie możliwych do zidentyfikowania usługach, jako wpływające na ich finalną cenę.

Wyłączenie z podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne kwoty odprawy wypłaconej zarządzającemu w związku z rozwiązaniem umowy o świadczenie usług zarządzania, decyzja Oddziału ZUS w Lublinie z 19 kwietnia 2019 r., sygn. DI/200000/43/406/2019

Wnioskodawca w związku z rozwiązaniem umowy o świadczenie usług w zakresie zarządzania, w sytuacji wygaśnięcia mandatu na skutek odwołania członka zarządu przez radę nadzorczą, wypłaci zarządzającemu odprawę. Obowiązek wypłaty odprawy wynika z zawartego kontraktu menedżerskiego, a wypłacone świadczenie pieniężne będzie stanowić przychód zarządzającego z tytułu wskazanej umowy.

W rezultacie, w przypadku gdy wypłata odprawy będzie ściśle się wiązać z rozwiązaniem kontraktu menedżerskiego przez spółkę, wówczas jej wartość będzie podlegać wyłączeniu z podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne na mocy § 2 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia Ministra Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej z 18 grudnia 1998 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe.

KONTAKT

ANDRZEJ PACZUSKI
+48 510 051 712
andrzej.paczuski@ptpodatki.pl

ADAM HELLWIG
+48 502 184 966
adam.hellwig@ptpodatki.pl

WARSZAWA

ul. Giełdowa 7/9, 01-211 Warszawa
tel. 22 205 22 00, fax 22 205 22 01
e-mail: biuro@ptpodatki.pl

KATOWICE

ul. Jesionowa 22, 40-158 Katowice
tel. 32 732 33 45, fax 22 205 22 01
e-mail: biuro@ptpodatki.pl